

Tứ Sinh Tứ Thế: Chuyện Tình Yêu Của Một Cỏ Rắn Nhỏ

Contents

Tứ Sinh Tứ Thế: Chuyện Tình Yêu Của Một Cỏ Rắn Nhỏ	1
1. Chương 1: Còn Nhớ Năm Đó?	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10

Tứ Sinh Tứ Thế: Chuyện Tình Yêu Của Một Cỏ Rắn Nhỏ

Giới thiệu

Tên gốc:

- Chuyện tình yêu của một con rắn nhỏEdit: Lạc Bối BốiChuyện kể về một con th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sinh-tu-the-chuyen-tinh-yeu-cua-mot-con-ran-nho>

1. Chương 1: Còn Nhớ Năm Đó?

Lúc ấy, ta vẫn còn là một con rắn.

Một con rắn nhỏ, thân thể tinh tế, ẩn núp trong động, chờ đợi người đi qua.

Từ xa xưa lưu truyền, nếu giết chín trăm chín mươi chín người liền có thể đắc đạo, hơn nữa có thể làm môn hạ của Đông hải long cung, trở thành long tử long nữ.

Ta là một con rắn có thân thể màu xanh lá cây đậm, ta di chuyển khúc chiết uyển chuyển.

Ta giết được ba người, đều là tiểu hài tử, bọn họ đến cửa động của ta để hái trái cây, ta nhẹ nhàng cắn lên

cổ chân bọn chúng, chúng không một lời ngã xuống. Ta hiếu kỳ xem xét, bọn chúng có khuôn mặt tròn tròn, thân thể mập mập, làn da trắng trắng.

Ta đánh vỡ quan niệm truyền thống của xà tộc, bắt đầu cảm thấy loài người thật mỹ lệ.

Ta nhìn thấy người thứ tư, là một thư sinh, hần nhẹ nhàng đi qua trước mặt ta, ta xem ngây người, không hề có ý nghĩ sẽ cắn hần.

Đúng lúc ấy, một con bạch xà theo bên cạnh ta trốn ra ngoài, hướng về phía chàng thư sinh.

Thế là từ đó, ở nhân gian có một câu chuyện tình: Bạch nương tử cùng Hứa Tiên.

Nếu như lúc ấy ta nhanh hơn một chút, thì chuyện xưa chắc hần sẽ đổi tên là: Lục cơ cùng Hứa Tiên.

Từ khi ta có thể bắt đầu gọi tên mình, ta liền xưng là Lục Cơ.

Lần thứ năm.... Ta nhìn thấy một người, có lẽ chẳng hề có thể gọi hần là một người.

Các tiền bối lại giảng giải: Bái nhập Long cung, sau đó trở thành long tử long nữ, có thể có được hình dạng của con người.

Hình dạng thân thể con người! Chỉ vì thân thể này, ta cũng muốn nỗ lực.

Thế là ta cắn người thứ năm, trong nháy mắt đó, thân thể ta bỗng bị nhắc lên cao, ta nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng: Nga, là người.

Thân thể ta cuộn tròn trên tay hần, có một chút sợ hãi, ta thử cắn tay hần, hần dùng ngón tay kia búng lên trán ta: “Tiểu lục xà nghịch ngợm.”

Ta thực sự sợ hãi, ta nghĩ, ta giết không được hần, lại không tu được đạo hạnh, phải xử lý thế nào?

Hần nói: “Nhất định muốn giết ta mới có thể đắc đạo?”

Ta nghĩ: Đúng a. Nghĩ xong mới cảm thấy không đúng, hần thế nào lại biết rõ ta đang nghĩ gì? Ta kinh hoảng một chút, nhưng không thể thoát ra khỏi bàn tay hần.

Hần cười: “Trì độ.” Hần hỏi: “Người muốn đạo hạnh làm gì? Làm một con rắn nhỏ bình thường không tốt sao?”

Ta nghĩ: Ta muốn bái long cung, ta muốn làm long nữ, ta muốn có hình dạng con người.

Hần thở dài: “Rắn muốn làm người, nào biết người không muốn làm xà?”

Ta không hiểu, liền không nghĩ nữa.

Trong vài giây kế tiếp, xảy ra một sự kiện vô cùng kỳ diệu, mắt ta bỗng nhiên không mở ra được, chỉ nghe tiếng gió vang lên, khi ta mở mắt ra, phát hiện chung quanh tất cả đều đã thay đổi.

Ta cuống quýt nghĩ: Đây là nơi nào?

Hần trả lời: “Đây chính là Đông hải long cung.”

A. A a. A a a a.

Không biết tại sao, Long cung công chúa cứ nhiên đón nhận một con rắn như ta làm đệ tử, ta cực kỳ vui vẻ, không biết rõ phải biểu đạt như thế nào, bỗng nhiên ta lè lưỡi, liếm ngón tay hần một chút.

Hần biến sắc, nửa buổi than một tiếng: “Không vì nụ hôn này của người, ta không biết lại muốn kết xuống trần chút trần duyên.”

Nói xong câu đó hần liền đi, ta không hiểu sự thế thế nào, nhưng ta rốt cục cũng thành môn hạ Long cung, ta cảm thấy mình quả may mắn.

2. Chương 2

Rất lâu rất lâu về sau, ta hiểu được ý tứ câu nói của hắn năm đó.

Lần thứ hai gặp hắn là thời điểm ta đã trở thành long nữ; mà hắn đã thành phàm nhân.

Công chúa nói cho ta, năm đó người đã đưa ta tới, là một vị thần rất nổi tiếng trên trời.

Chính là, một ngày ta thấy hắn ở thành Trường An. Ta liếc mắt một cái liền nhận ra là hắn. Ánh mắt hắn không còn thần thái năm xưa.

Ta hỏi hắn: “Người còn nhớ ta không?”

Hắn lắc đầu.

Ta hỏi lại: “Người còn nhớ ngày người làm thần tiên không?”

Hắn lắc đầu.

Ta lại hỏi: “Chẳng lẽ cả con thanh xà nhỏ cũng quên sao?”

Hắn vẫn là lắc đầu.

Ta hỏi: “Người vì cái gì không nói chuyện? Người thế nào không nói?”

Hắn lắc đầu.

Ta kinh ngạc: “Chẳng lẽ...”

Hắn gật gật đầu, chỉ chỉ chính miệng mình, lắc lắc đầu.

Thiên a, hồi thế gian.

Hắn đã từng là một vị thần đầy quyền năng như thế, hiện giờ lại thành một phàm nhân, hơn nữa còn không thể cùng người khác trò chuyện!

Ta triệt để thất vọng.

Ta thỉnh giáo sư phụ: “Tại sao người đó từ lúc sinh ra tới giờ đã không thể nói chuyện?”

Sư phụ nghĩ nghĩ, nói: “Là kiếp trước kẻ đó nói chuyện chọc phải nghiệt duyên.”

Đêm đó, cả đêm ta không thể ngủ.

Ta nên làm gì? Ta có thể làm cái gì? Vẫn giống như trước đây, mỗi ngày luyện công, làm một Long nữ ưu tú sao?

Ta tự hỏi, mình tại sao phải làm Long nữ.

Ta tự trả lời chính mình, không phải đã nói rồi sao, ta mơ ước có được hình dạng của con người.

Ta hỏi mình vì cái gì muốn thành người.

Để nhìn đẹp đẽ hơn?

Ta cười khổ.

Là cái gì? Chẳng lẽ.... Người thực không biết rõ?

A...

Nghĩ tới Bạch nương tử.

Lừa người, ta đang lừa chính mình.

Có lẽ rất lâu trước kia, ta chỉ cảm thấy làm người thật là tốt, nhưng trải qua một thời gian, ta biết rõ ta muốn làm người là vì muốn có một người khác yêu ta...

Ngày đó ta gặp hắn.

Ta mơ ước có một thần tiên sẽ yêu một con rắn thành tinh.

Các người nói xem, có buồn cười không.... Ha ha... ha ha...

Ta dùng tay áo che mặt.

Không, không có, không có nước mắt. nước mắt ở trong lòng ta, tràn ra, lưu lại không ra.

Ta ngủ không được, lẳng lặng ra ngoài thư giãn.

Bên ngoài, trăng sáng huyền diệu, trên mặt biển, lấp lánh ánh ngân quang, cảnh đẹp đến mức không thể thở. Ta cảm thấy mê muội, rất giống.... rất giống cảm giác khi hấn búng nhẹ lên trán ta năm đó.

Sóng bạc lung linh, như một truyền thuyết cổ xưa, những giấc mơ xưa, như mơ mộng, như giam giữ nước mắt, đau đớn của người khác trong trái tim sáng lấp lánh.

Bỗng nhiên, ta nghe thấy tiếng hai người nói chuyện.

3. Chương 3

Ta không muốn nghe chuyện của người khác, nhưng đêm yên tĩnh như thế, mà ta tu hành, lại có thể nghe được âm thanh từ một khoảng cách nhất định.

Tiếng nói càng lúc càng rõ ràng, ta run lên.

Tiếng nói này ta đã từng nghe qua.

Hắn nói cái gì đó, ta chỉ nghe thấy hai tiếng “Dứt khoát” cuối cùng.

Một tiếng nói khác vang lên, ta cả kinh.

Đó là tiếng của sư phụ! Tử Vân công chúa!

Tiếng sư phụ chậm rãi truyền tới: “Tiên trưởng, phụ vương ta nói, chỉ cần người chịu thay đổi thái độ, người lập tức lên trời diện tấu Ngọc Đế, lấy lại cốt tiên cho người. Phụ vương và người giao tình mấy trăm năm, chẳng lẽ người còn không tin người?”

“Hảo ý của Long vương, tại hạ xin đa tạ, chỉ là thật sự trần duyên chưa tuyệt, oan nghiệt chưa giải, lúc này về lại Thiên đình, sợ rằng hại cho người khác và cả bản thân.”

Ta ngơ ngẩn nghe thanh âm này, quên mất mình đang ở chỗ nào.

Đây là tiếng nói ta đã tưởng niệm gần trăm năm a.

Là hấn! Là hấn!

“Tiên trưởng vẫn khó khăn như vậy.” Sư phụ tựa hồ mỉm cười.

Hấn tựa hồ cũng cười cười, đột nhiên hỏi: “Con rắn nhỏ đó... nàng sao rồi?”

“Lục Cơ?”

“Đúng.”

“Nàng rất tốt, rất thông minh, rất cố gắng, hiện tại đã là Phủng Châu Long Nữ.”

“Ha ha... Phủng Châu Long Nữ.... Một con rắn tốt.”

Hấn vẫn kêu ta là con rắn nhỏ.

Bởi vì trước khi ta trở thành Long nữ, rất lâu trước, khi hấn gặp ta ta vẫn là một con rắn nhỏ. Cho nên hấn chỉ nhớ Lục Cơ là con rắn nhỏ, không biết Lục Cơ Long nữ.

A, không đúng.

Ta bỗng nhiên nghĩ đến, ta ban ngày rõ ràng gặp hần, lúc đó hần không thể nói chuyện, không nhớ rõ khi làm thần tiên, cũng không nhớ ta a.

Chẳng lẽ đây không phải hần? Thiên hạ lại có thể có những người có tiếng nói giống nhau như thế?

Ta nhìn lại, nhất định phải biết rõ ràng.

Vừa nhìn thấy bóng lưng chiếc áo bào màu tro, sư phụ đã phát hiện ra ta, kêu lên: “Lục Cơ?”

Hần ngạc nhiên quay đầu, trong nháy mắt đó, ta nhìn rõ hần. Là hần! Là hần!

Như vậy, ban ngày, hần cố ý không nhận ra ta, không nhớ rõ trước kia?

Ta bi ai. Và cả phần nộ.

Sư phụ hỏi: “Lục Cơ, người làm gì ở đây?”

Ta đi tới, từng bước một. Mắt ta dõi theo hần. Ta biết đó là ánh mắt của một con thú nhỏ bị thương.

Hần bình thản nhìn ta, ánh mắt giống hệt như năm đó.

Ta đã có hình dạng của con người, như vậy là một thân xác đẹp, vậy mà ánh mắt hần nhìn ta vẫn giống ánh mắt đã nhìn con rắn nhỏ năm đó, khi hần búng nhẹ lên trán ta.

Trái tim ta đau đớn, nhìn hần cũng thấy khó khăn.

Tuyệt vọng. Hoàn toàn tuyệt vọng.

Ta cúi thấp đầu, đi đến trước mặt sư phụ, bỗng nhiên rút cây đinh ba trong cổ tay ra.

Đinh ba sắc bén đâm vào thân thể ai đó, rất nhanh.

Ta rút đinh ba, đầu vẫn cúi thấp, nhìn thấy ngọn đinh ba, từng giọt, từng giọt máu, từng giọt, từng giọt.

Tiếng sư phụ vừa giận vừa sợ: “Lục Cơ!”

Ta quỳ xuống, chậm rãi quay đầu nhìn hần, hần đứng đó, mặt kinh ngạc, rất nhiều cảm xúc.

Ta quyết định cả đời sẽ không tha thứ cho hần.

Hần không hề nghĩ con rắn nhỏ từng cuộn trong bàn tay hần, bị mang tới Long cung lại có ngày muốn giết hần.

Hần không hề đem Lục Cơ để vào mắt, từ trước tới giờ đều không có.

Ta thật thống khổ, không thể kìm nén.

Ta quỳ nói: “Sư phụ, người giết con đi. Bằng không, chúng ta không thể tiếp tục đối đãi với nhau.”

Người lại nhìn thấy ta sao?

Ta vẫn là một con rắn nhỏ.

Trú ở trong động dưới chân một ngọn núi, trải qua những ngày tháng của rắn.

Ta tiếp tục có một thân thể màu xanh đậm tinh tế, tiếp tục có những tư thế uyển chuyển.

Ngày an tĩnh trôi qua.

Trên núi hoa cỏ sinh trưởng tươi tốt, động vật sinh sống vui vẻ. Ta thích nằm ngoài cửa động xem trời mây, sau đó nằm ở dưới hoa chờ cuộc sống trôi qua.

Tất cả đều an tĩnh, cho đến ngày ta gặp con khỉ đó.

4. Chương 4

Hôm ấy khi ta ở cửa động ngấm mây, một con khỉ nhảy nhót chạy tới, suýt chút giẫm lên thân thể ta, ta chạm vào nó, nói

Nó cúi đầu xuống, giật mình, bỏ chạy thật xa mới dám quay đầu lại, hỏi: “Người là rắn?”

Ta cười.

Nó hỏi: “Người cần ta sao?”

Ta nói: “Hiện tại không cần. Ta không đói.”

Nó nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Người đói bụng thì sẽ cần ta sao?”

Ta nói: “Có thể.... Tuy rằng ta trước giờ không hôn qua khỉ....”

Nó thoát nhìn không hài lòng, không nói tiếp, bỏ đi.

Ngày hôm sau, nó lại tới nữa, mang theo một cái tiểu hồ lô, dừng lại thật xa chỗ ta, hỏi: “Người hiện tại có đói bụng không?”

Ta nghĩ ta không phải quá đói, chỉ ít ta không có ý nghĩ sẽ ăn nó.

Nó đem hồ lô đưa cho ta.

Ta hỏi: “Là cái gì?”

Nó nghiêm mặt, nói: “Người ném thử sẽ biết.”

Ta cảm thấy buồn cười. Ta chưa từng gặp một con khỉ nào như vậy. Ta uống một ngụm bên trong hồ lô.

Nga nga.

Một cảm giác rất kỳ quái, thân thể nóng lên, khói bùng lên trong đầu óc, thân thể mềm nhũn như ở trong mây, một cảm giác khoái lạc lười nhác.

Ta hỏi: “Đây là cái gì?”

Nó bỗng nhiên cười: “Rượu của ta, Hầu nhi tửu.”

Nó đứng một bên nhìn ta uống mang trên mặt một ý cười cổ quái.

Vài ngày sau, ta biết ta mắc lừa. Bởi vì sau hồ lô rượu thứ nhất ấy, mỗi ngày ta bắt đầu chờ đợi con khỉ xuất hiện, đợi thứ chất lỏng ấy...

Có một lần ta không nhịn được, hỏi nó vì cái gì.

Nó cười nửa ngày, đến thẳng trước mặt ta, nhe răng cười nói: “Ta thật sự muốn nhìn xem một con rắn uống sau sẽ như thế nào.”

Nói xong câu này, nó không đợi ta kịp phản ứng, vội vã chạy thoát. Ta nghĩ nghĩ, vẫn là tiếp tục uống rượu.

Ta trước giờ không hề quá say, giống như năm đó uống chén canh Mạnhk Bà cũng không làm ta quên mất cái gì.

Ta hết sức yên tĩnh làm một con rắn nhỏ.

Nghe nói bên cạnh Thủy Đàm đi xuống có đường nối thẳng với Đông hải long cung, ta không động tâm, chỉ là phát hiện ra, thế giới này thực sự được tạo thành bởi vô số sự trùng hợp.

Con khỉ giằng giãi cho ta những sự vật trên núi, trên núi có thác nước, phía sau thác nước có một thạch động lớn rất đẹp, khi nó phát hiện thạch động này, nhóm khỉ liền tôn xưng nó thành vua.

Ta lười nhác, không nghĩ đến chuyện đi xem.

Ta ít khi ăn động vật, mỗi ngày chỉ sống dựa vào hồ lô rượu, cảm thấy phiêu phiêu vui vẻ, biết rõ sẽ có một ngày linh hồn ta cũng sẽ phiêu diêu rời đi.

Ta thừa nhận không thể dứt khỏi con khỉ này. Liên tiếp ba ngày nó không xuất hiện trước mặt ta, ta đói đến mức hấp hối.

Ngày thứ tư, nó vẫn không tới, ta chậm rãi nằm trên mặt đất, đưa thân xác vào một giấc mộng đẹp vĩnh hằng.

Linh hồn ta phiêu phiêu bay lên.

Đến nơi nào đây?

Tạm thời không đi địa phủ, bằng không lại bị bức đầu thai, chết cũng không có giá trị.

Lên núi xem con khỉ kia vậy.

Ta phiêu phiêu lên núi, nhìn thấy thác nước ở đó; ta trôi vào thác nước, thân thể không dính một giọt nước; ta tùy tiện phiêu đảng khắp nơi, rốt cuộc cũng tìm thấy con khỉ ở một gian phòng.

Nó đang ngồi ngẩn người trên ghế, có vẻ tiêu tụy bất an, một đám đông tiểu hầu tử hoặc ngồi hoặc đứng vây quanh nó, cũng mang vẻ sợ hãi nôn nóng.

Ta trôi nổi đến bên tai nó, lặng lẽ hỏi: “Sao thế?”

Không biết nó cón ghe thấy hay không, mắt nó bỗng rơi lệ, hỏi một tiểu hầu tử: “Lông màu đen à?”

Nhóm tiểu hầu tử âm ỉ đáp: “Lông màu đen đang ngủ!”

“Lông màu đen bị bệnh!”

“Lông màu đen không nói chuyện, không động tĩnh!”

“Lông màu đen chết!”

Nó dùng tay bưng kín mặt, hỏi: “Có ai biết rõ cái gì là chết?”

Nhóm tiểu hầu tử lại âm ỉ đáp: “Giống như ngủ!”

“Nhưng sẽ không tỉnh!”

“Có thể về sau sẽ tỉnh!”

“Chính là không nói chuyện, cũng không nhúc nhích!”

“Giống như lão lông đen!”

Hách, đến lúc này ta đã rõ.

Tiểu hầu tử có suy nghĩ, bắt đầu sợ chết.

Một kẻ chết đi khiến nó thất hồn lạc phách, ta có chút đau lòng.

Đến gần tai nó, ta nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Ra ngoài tìm thần tiên để cầu trường sinh bất lão”

Vài thập niên sau, ta vẫn là một linh hồn phiêu đảng trong không gian, ta hối hận vì câu nói năm đó.

5. Chương 5

Con khỉ đó vì được trường sinh đã chịu bao cực khổ, tuổi thọ dài hơn một ngàn lần, hạnh phúc cũng ít đi một ngàn lần.

Bởi vì nó trường sinh, nó bị một ngọn núi đè cả trăm năm mà còn bất tử, thế là, bị ép trở thành đồ đệ của một hòa thượng chỉ là phạm nhân.

Hầu nhi đáng thương a.

Chuyện sau vốn chưa được đề cập đến.

Hôm đó, sau khi ta gặp nó, liền đi thăm thú khắp các nơi trong động, ở một gian phòng thấy một ít vỏ hồ lô, ta biết đó là cái gì.

Ta định mang đi một cái hồ lô, lại phát hiện nó xuyên qua thân thể ta, không có chút trở ngại nào.

Lúc đó, ta hiểu ta đã chết.

Ta không quên được con khỉ và hầu nhi tửu của nó, bởi vì nó khiến ta ghi nhớ sống này.

Cũng không quên được sự tình ấy.

Mấy ngàn, mấy vạn năm sau, ta còn đang suy nghĩ, năm đó, có lúc nào ta yêu con khỉ ấy không.

Một ngày, ta đi tới dòng suối nhỏ uống nước, chợt phát hiện đầu lưỡi ta phân nhánh. Ta biết đạo hạnh của ta đã suy yếu.

Không hề nghĩ đến, luyện được đạo hạnh thiên tân vạn khổ, vậy nhưng khi suy yếu lại đơn giản như vậy.

Bỗng nhiên ở trong suối nước chiếu ra mấy hàng chữ: Ngàn vạn dòng nước đều đổ về đây, giữ lại tất cả nước mà biến cả ban tặng.

Rốt cuộc trời đất cũng ban cho ta một nơi chốn, ta quyết định tiếp tục tu hành. Từ nay về sau, uống rượu và tu luyện trở thành thông lệ của ta mỗi ngày.

Cứ như vậy vài năm sau, tại đỉnh núi lúc bình minh, ta phát hiện một người bay ra từ Đông Hải, là hần. Hần hướng về phía bầu trời bay đi, bóng dáng mỗi lúc một nhỏ... Ta biết rõ một ngày ở Long cung bằng một năm trên trần thế, xem ra ở Long cung hần dưỡng thương rất tốt.

Từ trên núi xuống, hình ảnh hần không ngừng xuất hiện trong đầu ta, ta biết rõ, ta không hề quên hần!

Con khỉ đó lại đưa tới một vỏ rượu, ta vội vã uống sạch, ta muốn say!

Vừa uống đến miệng, ta cảm nhận được một cảm giác khác lạ chưa từng trải qua. Trong cơ thể ta dường như có sự biến hóa cực lớn.

Con khỉ đó nói với ta, là đại vương của chúng mang từ trời về, nó không dám uống nên đặc biệt mang đến cho ta.

Sau đó, con khỉ ấy không ngừng đưa tới cho ta kim đan, đào tiên. Chúng ta cùng nhau hưởng thụ, cùng nhau đàm đạo...

Dần dần, con khỉ ấy thay thế vị trí của hần ở trong lòng ta.

6. Chương 6

Có một ngày, con khỉ đó chạy tới, muốn bàn với ta một việc.

Nó nói: “Thiên binh muốn đánh chúng ta! Người hiện tại pháp lực rất lớn, ta đem người tiến cử với Đại vương chúng ta. Đại vương giao cho người một trọng trách, muốn người gác phía sau núi, phòng ngừa thiên binh đánh lên!”

Ta nói: “Người yên tâm đi! Thiên binh tuyệt đối không thể phá được phòng tuyến sau núi!”

Lúc đi, con khỉ không yên tâm nói: “Phía sau núi là tuyến phòng thủ trọng yếu, chúng ta tín nhiệm người, mới giao cho người. Người nhất định phải làm tốt!”

....

Ta hiện nguyên hình, ngày đêm giấu mình trong bụi cỏ, quan sát.

Rốt cuộc, thiên binh xuất hiện!

Ta vung đinh ba đâm về hướng thiên tướng, khi cây đinh ba sắp đâm vào ngực thiên tướng, ta thất thần!
Là hần, là hần!

Hần cũng ngây ra một lúc, nhưng lập tức bung lên trán ta một cái: “Nguyên lai ngươi là con rắn nhỏ a!”

Ta nhất thời không thể cử động, để mặc hần định đoạt.

Hần nói nhỏ bên tai ta: “Ngươi không thể ở cùng với bọn họ, trở lại Long cung đi!”

Đến khi ta cử động được, cũng không biết thời gian đã qua bao lâu.

Ta kéo đinh ba phờ phạc đi lên trên núi, chỉ thấy thi thể khỉ và dã thú đầy trên mặt đất, con khỉ kia và những con khỉ già nua khác đang đào hố.

Ta đi lên trước, con khỉ kia nói với ta: “Đúng lúc chúng ta đang thắng thế với đám thiên binh tấn công phía trước, một đám thiên binh từ phía sau núi đánh tới.... Thiên binh lấy tính mạng thân dân khỉ làm áp chế, đại vương chúng ta.... Ngài.... Để bảo toàn tính mạng của chúng ta đã thu hồi vũ khí, theo yêu cầu của thiên tướng, kết quả.... Đại vương bị bọn họ đè ở dưới chân núi...”

Con khỉ đó lau nước mắt, đột nhiên nhìn ta kêu to: “Chúng ta tín nhiệm ngươi, để ngươi gác phía sau núi, ngươi lại để thiên binh tới đây. Ta hận ngươi đến chết! Ta hận ngươi đến chết!”

Nói xong quay đầu hướng núi bên kia chạy đi, trong sơn cốc không ngừng tiếng vọng:.... Ta hận ngươi đến chết! Ta hận ngươi đến chết!

Ta đau lòng, từng bước đi xuống dưới chân núi, nơi này ta không mặt mũi nào đi xuống.

Ta đi từng bước, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy xuống đất.

Năm sau, tại nơi nước mắt ta rơi, mọc lên một loại cỏ.

Ngươi ta gọi nó là.... Đoạn trường thảo!

7. Chương 7

Không có hầu nhi tửu, cả ngày phờ phạc. Ngọn núi này, ta không thể trở lại. Thương thiên a, ngươi nói cho ta biết, ta có nơi nào để đi...

Ta không có dùng khí tự sát, trong khi một con rắn thành tinh có tuổi thọ dài vô cùng.

Khi nào ta có thể biến mất khỏi thế gian này?

Ta bắt đầu ngừng tu luyện, không làm bất kỳ cái gì để hồi phục, muốn để mất hết toàn bộ nguyên khí, mong đến một ngày có thể biến mất.

Chính là, không biết đã qua bao năm tháng, ta vẫn còn sống...

Ta không chết, ta đem toàn bộ sinh mệnh luyện thành một viên trân châu!

Tại Đông Hải, trên bờ cát, ta cuộn mình lại.

Cả ngày phun ra nuốt vào một cách nhàm chán, ta dùng thân thể mình luyện thành trân châu.

Một ngày, vẫn ở bờ cát Long Hải, ta cuộn mình lại.

Đột nhiên cảm thấy có ai đó chụp lấy ta.

Là ai?

Là sư phụ. Trong mắt người đầy sự trù mến...

Trở lại Long cung, ta lại là Phủng Châu Long Nữ – Lục Cơ.

8. Chương 8

Một lần ta đến thành Trường An giúp sư phụ làm việc, ta cứu được một con rùa bị đánh vỡ mai, đang hấp hối, ta truyền nguyên khí cho nó, xem như tạm thời bảo vệ được tính mạng nó.

Buổi tối, ta thấy con rùa đó, ánh mắt nó rất quen thuộc, dường như đã từng gặp qua.

Mừng rồi, ta mơ mơ màng màng ngủ.

Một bóng dáng xuất hiện, là hắc, lại là hắc!

Ta thấy Ngọc đế hỏi hắc: “Vì một con rắn nhỏ, ngươi không hối hận sao?”

Hắc nói: “Dứt khoát!”

Ngọc đế nói: “Niệm tình ngươi vì Thiên đình mà không tiếc công sức, ta cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi hối hận, cứ giết con rắn đó, khôi phục đạo hạnh cho ngươi, ta sẽ đưa ngươi trở về Thiên đình!”

Hắc nói: “Thần sẽ không hối hận...”

Ngọc Đế phẫn nộ, quát to: “Ngay lập tức đem hắc đánh hạ xuống phàm trần!!”

Ta cả kinh, tỉnh giấc!

Ta xem con rùa ấy, thấy ánh mắt đó vô cùng quen thuộc, chẳng lẽ là hắc?

Ta nhớ ngày đó, ở Long cung cũng là hai chữ “Dứt khoát”!

Ta tìm sư phụ: “Sư phụ, chuyện gì xảy ra với hắc?” Sư phụ kinh hãi: “Ngươi biết!”

“Con vừa mơ thấy hắc bị Ngọc đế đánh hạ phàm trần...”

“Ý trời, ý trời!” Sư phụ thì thầm nói với chính bản thân mình.

“Nói cho con biết, sư phụ, nói cho con...” Ta vội vã nói: “Mọi chuyện rất cuộc là sao?”

Sư phụ thở dài một hơi, nói: “Hắc từ khi đem ngươi đến Long cung, đã bị các thần tiên khác hãm hại, nói hắc động tâm với ngươi. Ngọc đế nổi giận, đem hắc đánh hạ phàm trần...”

“Nói tiếp a, sư phụ nói tiếp a”

“Hắc nghe nói thiên binh muốn đánh một con khỉ ở cùng chỗ với ngươi, liền chủ động trở lại Thiên đình, yêu cầu được lập công chuộc tội. Hắc đều là vì cứu ngươi a! Ngươi cho rằng chỉ bằng pháp lực của ngươi có thể ngăn cản thiên binh thiên tướng sao?..... Sau, bởi vì hắc thả ngươi, lại bị các thần tiên khác luận tội.... Khi hắc hạ phàm, hắc bị các thần tiên phong ấn pháp lực, bắt hắc làm một con rùa đen yếu ớt...”

“Đừng nói nữa, sư phụ”. Ta khóc không thành tiếng, “Sư phụ, cứu hắc đi!”

Sư phụ thở dài: “Lục Cơ a, ta cũng không có khả năng a!”

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ không có biện pháp gì sao?”

“Có, thật ra là có, chỉ cần...” Sư phụ muốn nói lại thôi.

“Bất kể biện pháp gì, chỉ cần cứu sống hắc, con có chết cũng cam tâm!”

“Nghịch duyên a, nghịch duyên!”

“Sư phụ, xin người cho con biết!”

“Đã như thế, ai.....” Sư phụ thở dài một tiếng: “Người đem tính mạng người luyện thành trân châu đưa vào cơ thể hắc, nhưng như thế linh hồn người sẽ biến mất, vĩnh viễn không siêu sinh a. Hài tử, người hãy nghĩ cho kỹ!”

Ta chạy đến trước mặt con rùa, hắc đang hấp hối, ta phun ra viên trân châu, đưa hắc nuốt vào.

Ta ôm con rùa, lao ra mặt nước.

Ta không muốn hắc thấy bộ dạng ta lúc chết.

Ta đến một nơi yên tĩnh, nhẹ nhàng thả hắc xuống, hôn nhẹ lên trán hắc.

Đột nhiên, ta dần dần mất đi tri giác....

Khi ta tỉnh lại, ta nhận ra, hắc vẫn đang hấp hối.

Trong cơ thể ta, hạt trân châu lại xuất hiện.

Hắc đem hạt trân châu ấy trả lại cho ta.

....

Nghe nói nhiều năm về sau có một vị thần, là quy xà đồng thể.

Tên của vị ấy là....

Huyền Vũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-sinh-tu-the-chuyen-tinh-yeu-cua-mot-con-ran-nho>